

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 9/2025

Říjen 2025

Sv. růženec, pro koho je určený?

Už několikrát jsme se na stránkách našeho časopisu zamýšleli nad tím, co je to svatý růženec a čím by měl být pro současného křesťana. Vysvětlili jsme si, že jde o jednu z nejrozšířenějších mariánských modliteb na světě. Myslím si, že každý člověk, který věří v Ježíše Krista, tuto modlitbu alespoň trochu zná.

Co je na ní tak fascinujícího – na mnohonásobném opakování téže modlitby? Co přitahuje lidi, aby při ní „ztráceli“ čas? Pro koho je vlastně posvátný růženec určen? Jde o modlitbu pro nějakou úzkou skupinu lidí – např. pro ty zbožnější? Určitě ne! Je to modlitba nejen pro pobožné, ale i pro ty, kteří ztrácejí naději, pevnou půdu pod nohama. Je to modlitba určená těm, kteří hledají své místo v životě, protože s ní jsou u své Matky. Je to modlitba jen pro kněze, řeholníky a řeholnice? Vůbec ne! Je pro všechny, kteří mají upřímný, srdečný vztah k Pře-svaté Bohorodičce. Je pro ty, kteří vnímají Marii ne jako nějakou vzdálenou osobu někde v nebi, ale především jako matku, která je vždy připravena pomoci. Na růženci je úžasné to, že při něm je Maria zvláštním způsobem přítomna, modlí se spolu s námi, prosí spolu s námi.

Svatý růženec patří také do rukou dětí, protože je udržuje na cestě nevinnosti a čistoty. Patří do rukou i dospělých a pracujících, protože jim pomáhá zvládat nápor povinností a práce. Patří do rukou i starých a nemocných, protože jim dává jistotu, že nemoci a vysoký věk mají smysl a že jsou

stále potřební. Patří také do rukou rodin, protože je udržuje pospolu a dodává jim sílu společně se modlit. Patří i do rukou kněží a duchovních osob, protože jim dává posilu a vnáší pokoj do jejich služby a povolání.

Svatý Alfons Maria de Liguori CSsR, zakladatel naší Kongregace redemptoristů, má skvělé úvahy o svatém růženci. Ve své knize *Slavná jsi, Maria* píše i toto:

„Co všechno vynaložili moderní bludaři – Kalvín, Bucero a jiní, aby uvedli modlitbu svatého růžence v posměch. Je však známo, jaké hojné požehnání tato vznešená pobožnost přinesla světu. Kolik hříšníků se touto modlitbou obrátilo, kolik jich bylo přivedeno ke svatému životu, kolik duší si zasloužilo šťastnou smrt a nyní jsou spaseni...“ (Alfons Maria de Liguori, *Slavná jsi, Maria*, edice Alfonsiana, sv. 11, s. 437).

Další velký redemptorista, o. Klement M. Hofbauer CSsR, se vždy spoléhal na svůj růženec. Při jedné příležitosti řekl, že se vším by se dokázal rozloučit, jen s breviářem a růžencem ne. Tvrdil, že doufá napravit i největšího hříšníka, když bude mít alespoň tolik času, aby se za něj předem mohl pomodlit svatý růženec. Papež Pius XI. při jedné audienci řekl jednomu biskupovi, že dokud se nepomodlí svatý růženec, pro něj den ještě není ukončen.

Pokud už tito velikáni měli vroucí vztah k růženci, oč více my... Mějme tedy v úctě svatý růženec a často se jej modleme.

(podle Misionár)

Růženec není kouzelná hůlka, ale meč, kterého se peklo bojí!

Když se modlíš a věci se zhorší, neznamená to, že tvá modlitba byla marná. Znamená to, že zasáhla cíl.

Duchovní boj není pohádka

Růženec není kouzelná hůlka, která odstraní zlo bez odporu. Je to meč, který se zaboří do tmy – a temnota se ozve. Když se modlíš srdcem a vírou, rozvíříš neviditelný boj, ve kterém se často věci zhorší, než se očistí.

Pamatuješ si, co se stalo Ježíšovi hned po křtu, když se otevřelo nebe?

Duch ho vyvedl na poušť, kde ho 40 dní pokoušel satan.

To samé se děje nám.

Když vstoupíš do Boží vůle, nepřítel se ozve.

Duchovní zákony jsou jiné než lidské

Z tvého pohledu se může zdát, že se všechno kazí. Ale z Božího pohledu se uvolňuje něco, co už dlouho hnulo ve tmě. Někdy válka není prohra – ale odhalení skrytého nepřítele, aby mohl být poražen.

V Bibli to bylo stejně:

Mojžíš prosí Boha za Izrael – a faraon zatvrdne ještě víc.

Jeremiáš volá k pokání – a zavrou ho do vězení.

Ježíš vchází do Jeruzaléma – a o pár dní ho ukřižují.

Ale všechny tyto okamžiky byly vítězstvími Boha – jen se projeví až později.

Musíme pochopit toto:

Modlitba růžence může otevřít duchovní frontu. A válka, která se začne, možná není selhání, ale důsledek toho, že se něco konečně pohnulo. Bůh někdy dopustí otřes – aby mohl zasáhnout do hloubky.

Modli se dál. Zůstávej věrný. I když se otřese zem. Růženec je zbraň. Ne hračka.

(podle Peter Maria Michael MI)

Společná modlitba posvátného růžence vitalizuje mezigenerační vztahy

Jako kněz se s problematikou stáří a stárnutí setkávám poměrně často. Naše kostely jsou zaplněné převážně staršími lidmi. V pastorační službě se tedy každý

kněz setkává se starým člověkem, protože ten nejčastěji žádá o kněžskou službu, obvykle v klasické formě: „Je první pátek, přijďte zaopatřit naši babičku.“ Pod pojmem „zaopatření“ se zpravidla rozumí: vyzpovídat, podat Eucharistii a alespoň jednou za rok udělit také svátost pomazání nemocných. Kromě toho se se starými lidmi denně setkáváme ve zpovědnicích, protože právě oni se zpovídají nejčastěji. Dříve narození, zpravidla ženy, si často stěžují na problémy v rodině, zejména ve vztahu k dětem a vnoučatům. Nejsmutnější jsou případy z domovů důchodců, kdy se staří lidé cítí svými dětmi odlozeni jakoby na „sметиště“.

Časy se změnily

Tradiční selská kultura, v níž lidé žili přibližně ještě před sto lety, je už dávno pryč. Není možné snít o tom, že by se ty časy mohly vrátit. Nemůže být, aby všichni lidé žili tak, že jsou zcela soběstační, že žijí jen z toho, co si vyrobí, vypěstují, vychovají. Na zemi žije dnes dvakrát tolik lidí jako tehdy. Většina z nás žije z práce druhých.

Tradiční způsob života fungoval tak, že jedni potřebovali druhé. Rodiny byly vícegenerační a bylo třeba mít mnoho dětí, aby měl kdo pracovat na poli i na hospodářství. V domácnosti společně žily až tři generace a platilo, že mladí se učili od starých a děti vyrůstaly v blízkosti prarodičů. Výhodou bylo také to, že když někdo v domácnosti vážně onemocněl a byl upoután na lůžko, nezůstala péče o něj jen na bedrech jednoho člověka, jak jsme toho často svědky dnes. Každý den zůstával u nemocného někdo jiný z dospělých.

Dnes už žijeme úplně jinak, a proto je potřeba reflektovat dobu. Řečí Druhého vatikánského koncilu bychom mohli říci, že musíme umět rozpoznávat znamení

časů. Náš způsob života potřebuje zařízení pro seniory, domovy sociálních služeb, hospice a podobně. Staří lidé v těchto zařízeních nekončí primárně proto, že jsou dětem na obtíž nebo že se jich chtějí zbavit, ale proto, že se vedle vlastní práce a jiných povinností nedokážou o ně dobře postarat, zejména tehdy, když jsou zcela bezmocní. Nemusí to však znamenat, že je přetržené generační pouto v rodině.

Jít si pro radu a generační dotyk

Život zde na zemi plyne tak, že se přirozeně prolínají jednotlivé generace a nepředává se jen genetická výbava, ale i charakter a s ním i způsob života. Papež František v projevu mladým lidem v Košicích připomněl, jak důležité jsou kořeny, aby nezapomínali na staré lidi a rádi za svými prarodiči chodili a žádali je o rady potřebné pro život. Když jsem studoval, v mém okolí chodili kněží ke zpovědi k jednomu velmi starému zkušenému páterovi a vyhledávali ho i tehdy, když si s něčím nevěděli rady. Později – už jako kněz – jsem vnímal určitý deficit právě takovýchto starých zkušených kněží, který způsobil totalitní režim. Ten po dobu čtyřiceti let radikálně omezoval počty novokněží, takže zůstalo jakési generační vakuum. Z jistého pohledu to bylo pozitivní, protože se řady kněží výrazně omladily, ale řady starých zkušených kněží velmi prořídly.

Generační dotyk má však i svá rizika. Jsme zatíženi následky dědičného hříchu, a tak jsme schopni předávat dalším generacím i mnoho negativního a toxického. Nedávno mi jeden muž řekl: „Dělejte něco s těmi lidmi! Morálka upadá a Církev s tím nic nedělá. Za komunismu byli lidé mnohem lepší.“ Ten pán naletěl na sladké omámení falešnou realitou. Poctivé hodnoty a dobrá morálka se totiž nerodí ze dne na den. Ta lepší morálka, za kterou dnes smutníme, byla morálka lidí, kteří nebyli zdevastováni komunismem a v generaci vyrůstající během trvání zvráceného režimu dokázali zanechat určitou hladinu té staré poctivosti a čestnosti. Nová generace, která čelila propagandě a strachu, se však naučila žít dvojí život, a tak si na tváři vytvořila jakousi zvláštní masku, kterou používala podle potřeby. Z této dlouhodobé zkušenosti pochází i výrok: „Komunisté byli lepší než tito, jen neměli pronásledovat Církev.“ Avšak pravá a svobodná Církev

se nikdy nemůže přátelit s těmi, jejichž svět a jeho budování je založeno na lži, manipulaci a zastrasování.

Nepomůže nám nostalgicky truchlit nad minulostí, nad tím, jací byli lidé kdysi lepší, poctivější, spravedlivější, a naříkat, jak je dnešní svět zlý a zkažený. A nepomůže nám to ani v Církvi. Jak Svätý Otec připomněl slovenskému duchovenstvu v bratislavské katedrále sv. Martina: „Svatí Cyril a Metoděj nás učí, že evangelizace nikdy není jednoduchým opakováním minulosti. Cyril a Metoděj při hlásání evangelia, jehož středem je živý Kristus, vymysleli novou abecedu, byli tvořiví a vynalézaví a křesťanské poselství přetlumočili tak, aby bylo srozumitelné a přitažlivé.“

Stejně tak i dnes musíme vnímat realitu každodenního života, abychom mohli co nejlépe vytvářet správné mezigenerační vztahy.

Využit čas stáří

Stáří je velmi důležité období lidského života. Připravuje nás totiž na rozhodující chvíli našeho odchodu z tohoto světa do věčnosti. Někdy dokážeme i posoudit: „Jaké je tvé stáří, taková bude i tvá věčnost.“

V pastorační praxi se setkávám se starými lidmi, kteří se cítí bezvýznamní a neužiteční, často naříkají nad tím, že jejich život nebyl takový, jak si ho představovali a jak o to usilovali. Nepodařila se jim ani výchova dětí a vnuci je znají jen tehdy, když cítí, že z nich mohou něco získat, nejčastěji peníze.

Setkal jsem se však i se spokojenými a vyrovnanými stařečky a stařenkami, kteří závěr svého pozemského života prožívali velmi pokojně, vyrovnaně a odevzdaně. Největším projevem pokory ve stáří je umění v pravý čas odejít ze scény, dát prostor a svobodu další generaci a stát se tak pramenem bohatých zkušeností, z něhož mladší mohou čerpat.

Co tedy dělat?

V první řadě musíme přijmout, že historicky ověřené modely dokonalých rodin dnes už není možné aplikovat. Pokud máme doma prarodiče, je potřeba si jich vážit a projevovat jim úctu. Nikdy se nestydíme zeptat se jich, jak oni vyřešili

problém, který trápí i nás. Kdo má možnost žít s nimi v jedné domácnosti, může to přijmout jako příležitost učit se vzájemnému porozumění, trpělivosti a vytváření kompromisů.

Pozor na manipulaci

Velmi užitečný a obohacující může být vzájemný kontakt prarodičů s vnoučaty, a to zejména v dětství.

Pozor však na možná rizika. Slyšel jsem takové heslo: „Rodiče jsou od toho, aby děti vychovávali, a prarodiče od toho, aby je rozmazlovali.“ Je to obrovský nesmysl a nepochopení toho, co je výchova.

Komunita Cenacolo v Latinské Americe má dětské domovy pro děti ulice.

Když jeden takový domov otevírali, nachystali pro každé dítě do postýlky plyšovou hračku. Když to viděla zakladatelka komunity, sestra Elvíra Petroziová, okamžitě přikázala plyšáky dát pryč a vychovatelům řekla: „Vy buďte u jejich postýlek, vy jim věnujte svůj čas, vy si s nimi hrajte a povídejte si, objímejte je a usmívejte se na ně – a ne plyšové hračky.“

Prarodiče se někdy chovají jako ti plyšáci. Možná i nevědomky dopují děti „láskou“, která hladí jejich ego a vytváří prostor k deformaci jejich osobnosti. A často je to v rozporu s tím, o co se snaží rodiče. Problém nastává zejména tehdy, když prarodiče působí na děti i vnoučata toxicky, nezdravě a manipulativně. Doprovodným znakem takového působení je napjatá atmosféra. Manipulace je velmi zhoubná věc a ve většině případů, ať se nám to líbí nebo ne, ať si to budeme nebo nebudeme vyčítat, je potřeba prarodiče odstříhnout a kontakt s nimi minimalizovat na to nejnnutnější.

Od mládí se učit zdravým vztahům

Toxickým vztahům napomáhá také veřejně a mediálně prezentovaný kult mládí a krásy. Býváme masírováni tím, že nejlepší a nejhodnotnější rady do života nám dávají celebrity všemožného druhu. Není důležité, zda něco prožily, jaký mají intelekt – hlavní je, že vypadají dobře a mladě.

Určitě je i v naší společnosti mnoho starých lidí, kteří jsou vnitřně krásní a mladí duchem. Kdyby se v hlavním vysílacím čase postavili či posadili před televizní

kamery, dokázali by nám nabídnout mnoho cenných a potřebných rad, jak co nejlépe prožít život a jak se popasovat s jeho mnohými výzvami.

Velmi důležitá je také prevence. Moudrý rodič své děti připraví na to, že se o něj jednou budou muset postarat. Takového stavu lze dosáhnout jen v rodině, kde jsou vztahy zdravé a harmonické. Nikdy to nebude fungovat tam, kde jsou děti vychovávány rigidně a v přísném patriarchálním režimu a rodiče si ještě i tak-říkajíc „nad hrobem“ myslí, že jsou nenahraditelní. Stejně tak to nebude fungovat tam, kde je rodina poznamenána závislostmi různého druhu.

Společná modlitba jako pouto

Na závěr ještě jedna velmi důležitá věc. Obecně se mívá, že dobré vztahy udržuje společná komunikace – a určitě je na tom velký kus pravdy. Ale ještě mnohem větším pojátkem pro každou domácnost je společná modlitba, zejména modlitba posvátného růžence. Když už v ničem jiném, tak alespoň v tom, že všem na půl hodiny zavře ústa a otevře srdce, aby se sjednotili a společně oslavovali Boha.

Říjen je i měsícem modlitby posvátného růžence. Velmi krásně to můžeme spojit s úctou ke starším tak, že si společně bez ohledu na věk sedneme k modlitbě.

(podle KN)

Se svatou Terezií z Lisieux můžeme prožívat misionářsky i všední okamžiky

Svatou Terezií od Dítěte Ježíše a Svaté tváře (1873–1897), karmelitkou, která za devět let svého zasvěceného života prakticky neopustila klauzuru kláštera, prohlásil papež Pius XI. 14. prosince 1927 spolu se sv. Františkem Xaverským za patronku misíí.

Patronát svaté Terezie z Lisieux nad jedním ze základních úkolů Církve – misijním posláním – odhaluje podstatu i možnosti účasti na něm pro mnohé členy Božího lidu, kteří se fyzicky nikdy nevydají na misie *ad gentes*, tedy k jiným národům. Jak připomněl papež František před šesti lety, když jsme slavili sté výročí encykliky *Maximum illud* o činnosti misionářů ve světě, misie pramení z našeho křtu: „Misijní posláni se nás osobně dotýká: já jsem vždy misíí, ty jsi vždy misíí; každý pokřtěný a každá pokřtěná je misíí“ (Poselství ke Světovému dni misíí 2019). Jakým způsobem tedy malá Terezie uskutečňovala své misionářské povolání?

Misionářské srdce

Misie nespočívá především v tom, co děláme, ale v tom, kým jsme. Nezáleží na ušlých kilometrech, ale na postoji srdce. Terezie měla nadšené misionářské srdce. Významným mezníkem jeho probuzení se stala milost, kterou pocítila během „osvícené noci světla“, jak ji sama nazývá, o Vánocích roku 1886, když jí bylo téměř čtrnáct. Popisuje ji takto: „Pocítila jsem velkou touhu pracovat na obrácení hříšníků; touhu, jakou jsem nikdy předtím necítila tak živě... Zkrátka, pocítila jsem, že do mého srdce vstoupila láska k bližnímu, potřeba zapomínat na sebe, abych dělala radost druhým, a od té doby jsem byla šťastná“ (Rkp. A, 45v).

Z Ježíšovy žízně po spáse každého člověka, kterou si osvojila, pramenila její horlivost v prokazování lásky bližním. Právě láska k Bohu a k bližnímu stojí u kořene misijního poslání.

Její první „misií“ byl duchovní zápas a oběť za záchranu duše odsouzeného zločince Pranziniho. Když se po jeho popravě dočetla, že muž v poslední chvíli uchopil kříž s Ukřižovaným, který mu podal kněz, a políbil ho, vnímala to jako znamení úspěchu své misie.

Patřit zcela Kristu

Už jako řeholnice na Karmelu měla malá Terezie touhu odjet na misie. Snívala o působení v klášteře v cizině, konkrétně v Hanoji. Píše: „Pro život v Karmelu v cizině je třeba mít zcela zvláštní povolání.“ Byla přesvědčena, že ho má. A když jej nemohla naplnit navenek, usilovala o to více o vnitřní odevzdanost Kristu.

Misijní poslání chápe jako úplné odevzdání se Kristu, jako největší projev lásky k němu, rovnající se mučednictví. V jednom z dopisů dokonce píše, že podle ní „všichni misionáři jsou mučedníky touhou a vůlí“ (TL 226), protože obětují vše pro Ježíše: svou rodinu i vlast a jsou připraveni obětovat i život. Silně ji inspiroval životopis Théophana Vénarda, mladého misionáře umučeného v Tonkinu, jemuž Terezie věnovala i báseň. Její touha po misích se v ní spojovala s touhou po mučednictví.

Každodenní oběť pro misie

Zasvěcený život nabyl pro Terezii plného smyslu v perspektivě misie. O dni svých řeholních slibů napsala: „Když řekla světu navždy sbohem, jejím jediným cílem bylo zachraňovat duše, zvláště duše apoštolů“ (I 1201). A jinde poznamenává: „Když nemohu být činnou misionářkou, chtěla bych jí být prostřednictvím lásky a pokání, jako svatá Terezie, moje nebeská Matka...“ (I 1189).

Její „dětský jazyk“ odhaluje prostotu a praktičnost: nemohla kázat evangelium ani prolévat krev, ale rozhodla se být „láskou v srdci Církve“ skrze drobné oběti všedních dní. „Nemám jiný prostředek, jak ti, Ježíši, dokázat svou lásku, než sypat květiny – nedat si ujít žádnou malou oběť, žádný pohled, žádné slovo, všechno dělat z lásky.“ Tak se její touha po evangelizaci a mučednictví naplnila ve „spiritualitě maličkostí“.

Vědomí jednoty Kristova těla

Terezie zároveň neopomíjela nástroj modlitby: „Jak bych mohla neprosit za duše, které misionáři zachraňují na svých vzdálených misích utrpením a kázáním?“ (Rkp. C, 35v). Modlitba a oběť pro ni znamenaly účast na duchovním boji o duše, podobně jako Mojžíš podpírající rukama zápas Izraele na poušti (srov. Ex 17,9–13).

Prožívala intenzivně vědomí Církve jako Kristova těla, v němž každý plní svou jedinečnou roli. Nemusela být fyzicky přítomna na misích, aby se na nich účinně podílela.

Duchovní pouto s misionáři

Zvlášť silně vystupuje do popředí její duchovní pouto s dvěma misionáři –

otcem Adolphem Roullandem v čínském Sečuanu a otcem Mauricem Bellièrem. Udržovala s nimi důvěrnou korespondenci, nazývala je svými bratry a sebe jejich „malou sestrou“. Před smrtí vyjádřila přesvědčení, že jim zůstane sestrou i „tam nahoře“.

Misie bez hranic

Její misijní působení nepřestalo ani po smrti. Sama opakovaně říkala: „Myslím na všechny ten užitek, který bych chtěla konat po smrti: křtít malé děti, pomáhat kněžím, misionářům, celé Církvi“ (červenec 1897). A skutečně – její relikvie procestovaly všechny kontinenty a nesčetní lidé svědčí o jejím přímluvném vlivu. Proto ji papež Pius XI. po jejím svatořečení prohlásil za patronku misii.

Svatá Terezie z Lisieux nás může povzbudit, abychom misionářsky prožívali i všední okamžiky života – v modlitbě, drobných obětech, v upřímném zájmu o misionáře i v touze odpovídat láskou na Kristovu lásku..

(podle KN)

Satanovy strategie 5.

Pátý díl série o duchovním boji: Eliáš a síla poslušnosti

„Chci být svatý – můžete mě naučit, jak na to?“. Jaká by byla vaše odpověď na tuto otázku? Odpověď Církve vždy zněla: „Konej svou povinnost.“ Přesněji řečeno: „Plňte povinnosti svého stavu v životě, jak nejlépe umíte, s velkou láskou.“ Jste-li například ženatí, milujte svého manžela a děti. Jsi-li řeholník, dodržuj sli- by, žij podle charismatu svého zakladatele, konej práci své komunity. To nezní jako recept na velké drama a hrdinství. Ale po-

kud se budete řídit církevními směrnicemi pro svatost, přitáhnete pozornost Satana, protože se stanete hrozbou. V uplynulých čtyřech částech jsme probírali duchovní boj, zejména Satanovy strategie (1, 2, 3) a Boží svaté zbraně (4). Nyní se podíváme na Jehúa, izraelského krále, jako na vzor pro uplatňování správné autority, a zejména na moc povinnosti. Když čelíme svým každodenním povinnostem, které pro většinu z nás nebudou bojem na život a na smrt, můžeme se od Jehua učit síle, která pramení z prožívání pravdy, že jsme byli Bohem povoláni, abychom konali svěřenou práci. Tolik z nás se denně probouzí s pocitem porážky ještě předtím, než začnou denní výzvy. Jehú nám ukazuje, že to po nás Bůh nechce. Jehú není superhrdina, pro něhož je plnění požadavků autority a povinností snadné. Když ho Boží prorok pomazal na izraelského krále, zapřel před svými přáteli, co se stalo: „Vždyť víte, jací jsou a jak blábolí.“ (2 Kr 9, 11) Když na něj naléhali, přiznal, že byl pomazán za krále a že ho Bůh poslal, aby vykonal Boží odplatu na modloslužebnících Achabovi, Jezábel a jejich stoupencích. Když Jehú konečně uznal Boží zásah, dal se do práce. Zde je Jehuovo poučení pro nás: Někdy váháme, zda uznat Boží povolání, pomazání a poslání. Předpokládáme, že Boží zásah je určen někomu jinému. Ale už to, že žijeme, ukazuje, že Bůh má pro nás práci. Skutečnost našeho křtu je důkazem našeho poslání učit všemu, čemu učil Ježíš, a získávat učedníky ze všech národů. (Mt 28, 18-20) A Bůh od nás bude požadovat vyúčtování našeho poslání, naší věrnosti a naší plodnosti. (Mt 25) Když se Jezábel dozvěděla, že jí Jehú přichází zjednat Boží spravedlnost, neutekla a neshromáždila vojsko. Místo toho si „namalovala oči, ozdobila hlavu a vyhlédla z okna.“ (2 Kr 9,30) Jezábel, proslulá svůdkyně, ve stresu udělala to, co jí šlo nejlépe – připravila se na svádění. Jezábel zde představuje všechny svody, iluze a výmluvy, které nám satan staví do cesty, aby nás rozptýlil, zmenšil a zničil. Pokud nás nedokáže zcela odvést z cesty povinnosti (jako byl pokoušen Jehú, když byl poprvé pomazán za krále), bude se satan snažit, abychom klopýtli, i když se snažíme plnit své povinnosti. V prvním případě se snaží, abychom zapomněli, kdo jsme; v druhém případě se snaží, abychom zapomněli, čím jsme. Jako křesťané jsme adoptovanými Božími dětmi a jako pomazaní učedníci jsme podporováni vítězným Kristem. V době krize Jezábel poznala svou sílu a připravila se na roli svůdce. Jehú naproti tomu znal svou slabost a vyhnul se jejímu svádění tím, že povolal Bohem dané spojence, aby mu pomohli Jezábel svrhnout. (2 Kr 9, 30-37) Jehuovo poučení pro nás je jasné. Nikdo za nás nemůže vykonal naši povinnost, ale zbytečně se ohrožujeme, pokud se domníváme, že jsme na to sami, nebo pokud věříme, že se musíme spoléhat na vlastní síly. Máme své

spolustolovníky, kteří nám pomáhají, máme společenství svatých, kteří se za nás přimlouvají, a máme milosti církevních svátostí a svátostin, které nás podporují a chrání. Bůh nás nenechá bez pomoci, když nás vyzývá, abychom plnili jeho vůli. Jsme pošetilí a neposlušní, pokud žijeme své uřednictví, jako bychom byli opuštěnými sirotky bez pomoci a naděje. Jako křesťané máme Bohem danou autoritu a Duchem naplněné prostředky, abychom plnili své povinnosti, dělali, co je správné, žili své povolání – zejména milovat Boha a milovat bližního jako sebe sama, což je univerzální povolání. Přiznáme-li své povolání, své potřeby a své milosti v tomto životě, pak v příštím uslyšíme od našeho Krále slova, která jsme byli stvořeni slyšet: „Dobře, služebníku dobrý a věrný... vejdi do radosti svého pána.“ (Matouš 25,21)

(aletia.org)

Staré bludy s novými nálepkami

Podívejme se společně s biskupem Sheenem na bludy, které přetrvávají z minulosti, i když se snaží vypadat moderně.

LYRISMUS VĚDY

Stejně jako se v zemských vrstvách skrývají zkameněliny prehistorických živočichů, které přežívají od věků do věků, tak se ve vrstvách univerzitních učeben a mezi stránkami obálek časopisů skrývají zkameněliny filozofické.

V polovině minulého století vládl obecný duch doby, pozitivismus, agnosticismus a skepticizmus, který tvrdil, že věda je vševědoucí a že přijde den, kdy věda bude v laboratořích stavět děti a předpovídat zlomek vteřiny, kdy kříž nahradí půlměsíc na kopuli svaté Sofie. V kultivovaných, vytríbených a skutečně

vědeckých myslích tato tendence zbožňovat vědu již dávno pominula. Zůstalo však několik zkamenělin a kupodivu se o mnohých z nich hovoří jako o „živých filozofech“, přestože filozofie, kterou představují, je již dávno mrtvá. Typický výrok vybraný z desítek a reprezentativní pro jejich postoje zní takto: „Metoda, kterou označujeme jako 'vědeckou', tvoří pro moderního člověka jediný spolehlivý prostředek k odhalení skutečností existence. Je to jediný autentický způsob zjevení.“

Tato představa, že zkušenost tvoří sumu poznání, že vědecká metoda je jedinou metodou poznání, že víra v autoritu je způsobena „neschopností vyrovnat se se zkušeností“, že důkladná filozofie musí být „formulována ve světle vědy a techniky“, není ničím jiným než zastaralou filozofií Augusta Comta a ještě zastaralejší náboženskou filozofií Drapera a Whitea.

Tento postoj k vědě je nevědecký a není ničím jiným než přežívajícím postojem pokřivené mentality devatenáctého století. Na světě dnes není jediný významný filosof vědy, který by věřil ve zkamenělou mentalitu, že vědecká metoda je jedinou metodou poznání. V litanii vědců lze uvést takové muže, jako jsou Duhem, Meyerson, Poincaré, Milhaud, Boutroux, Dingler, Renoirte, Whitehead, Richardson, Millikan, jejichž postoj by se dal shrnout do těchto slov: Vědec nehledá konečné, ale blízké, nemluví o poslední analýze, ale o dalším přiblížení. Všichni tito význační myslitelé říkají, že věda se zabývá pouze popisem jevů neboli tím, jak se věci odehrávají, ale nikoliv vysvětlením jevů neboli proč se odehrávají. Přírodní zákony jsou pro ně popisy událostí, ale nic víc. Věda popisuje z hlediska matematiky, ale nevysvětluje z hlediska příčin. Nemá co říci o skutečné povaze věcí, ale pouze objasňuje určité vztahy mezi nimi.

Vím, že je nebezpečné mluvit o omezenosti vědy, protože člověk může být označen za obskuranta a vykopávku, protože věda má být pro určité myslí něčím, o čem není sporu, jako je tabulka násobení, zatímco náboženství má být něčím, co připouští spor, jako je odzbrojovací konference. Ve světle svědectví

---

výše zmíněných význačných vědců nám však několik obecných bodů týkajících se hodnoty vědy může objasnit, co máme na mysli:

1. Věda není pro křesťanskou civilizaci nepřátelská, protože vzkvétá pouze v křesťanské civilizaci. Nerozvíjela se v buddhistické civilizaci ani u mohamedánů, a to z toho důvodu, že panteistická civilizace, která si plete Boha a svět, nemůže nikdy uchopit sám svět, aby jej mohla vědecky zkoumat. Křesťanské pojetí naopak rozlišuje Boha a svět, a proto umožňuje člověku studovat vesmír jako vesmír. Člověk se přitom řídí příkazem Stvořitele, který člověku přikázal vládnout nad zemí a podřídit si ji.

2. Co nám přinesl náš velký vědecký pokrok posledních let, kromě toho, že nám umožnil větší měření a velkou přesnost měření druhotných příčin? Věda se nutně zabývá pouze druhotnými příčinami, jako je hmota, světlo, síla, elektřina, ale nikoliv prvotní příčinou, kterou je Bůh. Jaký je zásadní rozdíl mezi starou řeckou teorií, že svět je tvořen čtyřmi prvky – vzduchem, zemí, ohněm a vodou – a moderní vědeckou teorií, že je tvořen elektrickou energií rozdělenou do devadesáti dvou prvků? Jediným rozdílem je skutečně rozdíl v přesnosti měření, nikoli rozdíl ve výkladu celku. Jak nám říká profesor Whitehead, velký vědecký pokrok posledních padesáti let je pouze pokrokem v nástrojích techniky nebo měření, ale ne v poznání příčin. Staří Řekové měřili hrubě v yardech, my měříme zručně v milimetrech. Oni nazývali věci „kusy hmoty“, my jim říkáme „elektrické náboje“. To je jistě pokrok v jemnosti měření, ale není to nutně pokrok v konečném vysvětlení věcí z hlediska První příčiny, kterou je Bůh.

3. Věda se podle moderních filosofů vědy zabývá pouze pozorováním faktů a jejich popisem z hlediska matematiky, nikoliv jejich vysvětlením z hlediska příčin. Nyní je zcela pravda, že díky dokonalejším přístrojům je naše poznání faktů lepší než u dřívějších lidí, ale náš výklad či vysvětlení nemusí být nutně lepší. Díky našim přístrojům jsou moderní oči, které vidí nebe a pátrají po chování protonů a elektronů, lepší než oči Aristotela, který tyto přístroje neměl. Z toho však nevyplývá, že by naše mozky byly lepší než mozky Aristotelovy. V tomto století víme o mikrobech a galaktických systémech mnohem více než kterýkoli ze středověkých filozofů, ale nejsem si jist, zda dnes existuje mysl, která by byla schopna tyto skutečnosti interpretovat tak dobře jako mysl onoho velkého středověkého filozofa sv. Tomáše Akvinského. Jedna věc je fakta pozorovat, druhá věc je interpretovat. Fakta jako fakta nic neznamenají; zkušenost jako zkušenost nic neznamená. Kočka procházející laboratoří vidí zkumavky a retorty stejně dobře jako vědec – ve skutečnosti je vidí lépe ve tmě.

Ale kočka nemůže vyvodit žádné závěry týkající se faktů, jednoduše proto, že jí chybí rozumová schopnost. Interpretaci tedy provádí rozum na základě zkušenosti, a proto říkám, že dnes nejsme k interpretaci faktů vybaveni o nic lépe, než byli vybaveni starověcí lidé; máme pouze lepší fakta k interpretaci.

4. Existuje nebezpečí, že neustálé cvičení v přesném měření může otupit mozek; proto mysl, která je nadměrně zaměřena na pozorování drobných faktů a formuluje dočasné hypotézy k popisu těchto faktů, může dříve či později pohrdnout nebo ztratit vznešené používání rozumu. Neustálé analyzování věcí, trhání věcí na kousky a označování každého z nich, kazí naši schopnost syntézy a schopnost povznést se nad měření nebo nad ně. Měření je nezbytné, to je pravda, ale člověk by se mohl zbláznit, kdyby přemýšlel o výšce Chrysler Building v centimetrech, i když by se nezbláznil, kdyby ji přemýšlel v patrech. Božská Moudrost nám jednou připomněla omezení měření a nemožnost nahradit měřením příčinu: „Který člověk si může myšlenkou přidat ke své výšce jeden loket?“

5. Tvzení, že vědecká metoda je „jediným autentickým způsobem zjevení“, je nepravdivé; toto tvrzení je nejen nevědecké, ale je to i bolestný nesmysl. Metoda vědy není jedinou metodou poznání. Tvrdí se, že vytvořila něco, co by se dalo nazvat „lyrikou vědy“. Tím je míněn postoj, že filosofie a teologie by měla tančit podle melodie, kterou pro ni píská věda těšící se momentální popularitě. V průběhu posledních sta let jsou patrné čtyři odlišné fáze tohoto lyrismu vědy, a to sociologická, biologická, psychologická a konečně fyzikální. Když Comte přivedl do popředí sociologii, tehdejší lyrici, kteří chtěli učinit náboženství vědeckým, požadovali, aby náboženství, Bůh, nadpřirozeno a křesťanství byly vykládány z hlediska sociologie. Otrhaný zbytek této školy přežívá v těch, kdo z Boha dělají sociologa a nedefinují ho jinak než jako „zbožštěnou společnost“.

Lyrika ožila novým životem po vydání Darwinova „Původu druhů“, který se neprohlašoval za nic jiného než za čistě vědecké dílo. Lyrici vědy však trvali na tom, že Darwin změnil podstatu náboženství a že od nynějška mají být Bůh a náboženství lyrizovány v termínech biologie. Náboženství pak bylo vysvětlováno jako pomalý vývoj od animismu, magie nebo strachu k jeho dnešní vysoce rozvinuté podobě křesťanství. Bůh ustoupil „ideji Boha“, jejíž vývoj sledoval dnes již zapomenutý Grant Allen, muž, jehož lyriku nicméně spolklí všichni ti, kdo trvají na tom, že je třeba ideu Boha a náboženství přepracovat tak, aby odpovídala jejímu dnešnímu vyvinutému stavu v biologickém vývoji vesmíru.

Na počátku tohoto století přišla s profesorem Jamesem a profesorem Meyersem do módy nová věda, totiž psychologie, a s ní i nová lyrická teologie, která

vysvětlovala konverze jako explozi podvědomých stavů, definovala Boha jako „mentální projekci“ a občas redukovala náboženství na sexuální libido. Tato skupina lyriků vytvořila takové definice náboženství, jako je tato definice ze Státní univerzity v Ohio: „Náboženství je projekce soustředění nebo jednotného komplexu psychických hodnot v hučícím stavu času.“ V této definici se objevují i další pojmy, jako je např. To vše dokazuje, že pro tyto myslitele je náboženství něčím, čeho se zmocnili, místo aby bylo něčím, co se zmocnilo jich.

Tyto lyrické výroky jsou však pasé. Sociologické, biologické a psychologické lyrismy vědy stále přežívají, ale skutečně moderní teologové jsou ti, kteří plédují za revizi Boha a náboženství z hlediska nedávných objevů ve fyzice. Dokonce i velký Dr. Alfred N. Whitehead, jeden z prvotřídních vědců, jimiž se naše americké univerzity mohou chlubit, poté, co napsal vynikající vědeckou práci „Věda a moderní svět“, na ni navázal teologií nazvanou „Náboženství ve stádiu vzniku“, v níž dává světu další politováníhodný příklad toho, že člověk může být velmi dobrým vědcem, a přitom velmi špatným teologem. Tato nová lyrická skupina dělá z Boha „harmonii epochálních příležitostí“ nebo „tvora časoprostorového matrixu“. Bůh není, on se stává. Božství je „proměnlivá kvalita, a jak svět roste v čase, božství se mění s ním“. Na počátku nebylo Slovo, ale na počátku byl časoprostor. Čas je s prostorem a prostor je s časem. Božství pochází z této kombinace a náboženství „je povinností pomáhat vytvářet božství Boha“. V souvislosti s tímto novým fyzikálním náboženstvím časoprostoru si nelze nepovšimnout, že prostor podporující čas a čas podporující prostor jako základ vesmíru připomíná příběh dvou mužů ztroskotaných na ostrově, kteří se živili tím, že si navzájem brali prádlo.

Proč by mělo být výsostným právem fyziky například říkat nám, co je to náboženství? Proč by měl být Bůh vykládán pomocí teorie relativity, která patří do oblasti fyziky, stejně jako pomocí objevu inzulínu, který patří do oblasti medicíny? Metoda a obsah jedné vědy není metodou a obsahem žádné jiné vědy. Stejně jako subjekt nebo predikát jedné věty nelze přenést na jinou větu, tak ani kategorie jedné vědy nelze bez korekce přenést na kategorie jiné vědy.

Protože se život vyvíjí, nevyplývá z toho, že se vyvíjí Bůh. Jestliže zákony psychologie nejsou aplikovatelné na fakta astronomie a jestliže zákony hudby nejsou přenositelné na techniku a jestliže predikáty amoéby nejsou aplikovatelné na Parthenon, proč by metoda experimentální vědy měla být aplikovatelná na celou oblast moudrosti, dokonce i na náboženství? Kyslík nebo vodík nelze studovat stejným způsobem jako spravedlnost a statečnost. Prohibice může být

„ušlechtilým experimentem“, ale z toho nevyplývá, že individuální svoboda je také experimentem. Prvotní hřích nelze studovat stejným způsobem jako elektron, ani pád člověka stejným způsobem jako pád jablka. Nespravedlnost, nelaskavost a zlo nelze studovat či poznávat stejně jako kyselinu sírovou. Neexistuje nic takového, jako vložit porušovatele zákona do kelímku a dusit ho tak dlouho, dokud se neobjeví nezaměnitelné zelené výpary nezákonnosti. Jedna věc je být relativistou ve fyzice a druhá věc je být relativistou v teologii. Relativita může být pravdivá pro sféry, ale je dovedena příliš daleko, když říká, že máme čtyři prsty na jedné ruce počítané jedním způsobem a šest na druhé počítané jiným způsobem; nebo když říká, že z letadla vypadá strýc jako teta. Existuje nebezpečí, že vědecká metoda, je-li izolovaná, stoupne člověku do hlavy stejným způsobem jako víno, když se pije na lačný žaludek.

Manželské překážky zneplatňují manželství

Podle kanonického práva si manželství vyžaduje, aby při jeho uzavírání byly splněny určité předpoklady a neexistovala překážka, která by ho zneplatňovala.

Vážená redakce,

mohli byste mi stručně vysvětlit, co jsou eticko-právní manželské překážky, zejména příbuzenské manželské překážky a překážka tzv. veřejné mravopočestnosti?

Milena

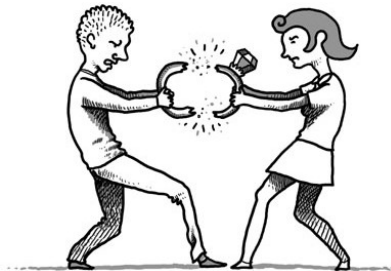
Na otázku se pokusím odpovědět v několika poznámkách, protože jednotlivé poznámky nám dají správný rámec rozlišování, a tedy i pochopení.

První poznámka

Kodex kanonického práva z roku 1983, který je platný i dnes, zná dvanáct manželských překážek: překážku věku (CIC 1083), překážku impotence (CIC 1084), platného předchozího manželského svazku (CIC 1085), rozdílného náboženství (CIC 1086), svěcení (CIC 1087), slibu čistoty v řeholním institutu

(CIC 1088), únosu ženy (CIC 1089), vraždy (CIC 1090), pokrevního příbuzenství (CIC 1091), příbuzenství/švagrovství (CIC 1092), veřejné mravopoctnosti (CIC 1093) a adopce (CIC 1094).

Záměrně uvádím i čísla kánonů, abyste si jednotlivé překážky mohli podrobněji přečíst v samotném Kodexu kanonického práva. Latinsko-české vydání vydalo nakladatelství Zvon v roce 1994, anebo je najdete na webu www.cbk.cirkev.cz.

Druhá poznámka

Manželské překážky fungují jako „znezpůsobilňující zákony“. To znamená, že pokud se jedna strana nachází v právní situaci manželské překážky, tato osoba není právně (někdy ani přirozeně) způsobilá uzavřít platné manželství (CIC 1073). Pokud by tedy i tak vykonala všechny úkony k uzavření manželství, uzavřela by manželství neplatně a Církev by je nepovažovala za platné.

Třetí poznámka

Ptáte se konkrétně na eticko-právní překážky, mezi které patří zejména příbuzenské překážky a překážka veřejné mravopoctnosti. Vynechám tedy ostatní a zaměřím se jen na tyto dvě, protože „ne vždy jsou správně chápány“. Považuji proto za důležité poskytnout interpretační klíč.

Při výkladu překážek postupujeme ve dvou krocích:

Je třeba identifikovat právní situaci, ze které může překážka vzniknout.

Následně určíme osoby, kterým tato překážka brání uzavřít platné manželství.

Čtvrtá poznámka

Aplikujíc tento postup, přistupme k vysvětlení překážek pokrevního příbuzenství, příbuzenství/švagrovství a veřejné mravopoctnosti.

Pokrevní příbuzenství: Jde o osoby, které mají „společnou krev“, tedy alespoň jednoho společného předka. Pokud mají snoubenci například společného dědečka, jde o bratrance a sestřenicí – tedy čtvrtý stupeň boční linie. V kanonickém právu to znamená překážku, která jejich manželství činí neplatným (CIC 1091).

Příbuzenství/švagrovství: Dělá neplatným manželství mezi mužem a pokrevními příbuznými jeho ženy v přímé linii. To znamená, že muž se ani po smrti své manželky nemůže platně oženit s její matkou nebo dcerou (CIC 1092).

Veřejná mravopověstnost: Zde je třeba nejprve identifikovat „společný život“ muže a ženy – nejde tedy o platné církevní manželství, ale o faktické soužití. Tato právní situace pak vytváří překážku mezi mužem a pokrevními příbuznými ženy v prvním stupni přímé linie (a naopak). To znamená, že muž, který žil s nějakou ženou, se nemůže později oženit s její dcerou či matkou (CIC 1093).

Pokud by i po tomto výkladu zůstaly nejasnosti, doporučuji obrátit se na svého duchovního pastýře.

(podle KN)

Věnujme čas Bohu a dělejme to z lásky

Modlitba by měla zůstat chvílí, kdy se setkáváme s Bohem, ale ne z donucené povinnosti, nýbrž z lásky. Prostřednictvím modlitby prohlubujeme vzájemný vztah s naším Pánem. Když ji zanedbáváme, ztrácíme my sami.

Vážená redakce,

častěji se mi stává, že na modlitbu nemám čas. Je hřích, když se například ráno nebo večer nepomodlím, a je třeba to vyznávat při svatě zpovědi? Jak je to vlastně s povinností modlitby

Květa

Čtenářka položila v podstatě tři otázky ohledně modlitby a zároveň vyjádřila, že jí někdy na modlitbu nezbyvá čas. Pojďme na to postupně.

Pokud chceme najít odpověď na otázku, zda je hřích nepomodlit se ráno nebo večer, musíme si nejdříve položit jinou otázku: co je to vlastně modlitba?

Modlitbou prohlubujeme vztah

Existuje mnoho definic modlitby, ale nejčastěji se setkáváme s tím, že modlitba

je rozhovor s Bohem. Thomas Merton ji dokonce nazval „plýtváním času s Pánem“. Ať už se ztotožníme s jakoukoli definicí, vždy zjistíme, že modlitba je prostředek, kterým upevňujeme a prohlubujeme náš osobní vztah s Bohem. Sama o sobě není cílem, nýbrž prostředkem k cíli, kterým je budování vztahu s Bohem mého života. A každý vztah se buduje sdílením společného času.

Pokud se tedy chceme modlitbou učit poznávat a milovat Pána, logicky na to potřebujeme vyhrazený čas. Ano, modlitba si žádá svůj čas, často i dost času. Když věnujeme čas Bohu, On se postará o naše záležitosti lépe než my sami. Je důležité tomu věřit.

A to nejdůležitější: modlitba by se měla stát naším zvykem, součástí přirozeného rytmu života, a ne výjimkou či obtížně vybojovanou chvilkou mezi povinnostmi.

Setkání z lásky

Katechismus Katolické církve říká: „Modlitba je dar milosti a zároveň rozhodná odpověď z naší strany. Vždy vyžaduje úsilí. Velké postavy modlitby Starého zákona i Panna Maria a svatí spolu s Ježíšem nás učí, že modlitba je boj. Proti komu? Proti nám samým a proti úkladům pokušitele, který dělá všechno proto, aby člověka odvrátil od modlitby, od spojení s Bohem“ (KKC 2725).

Modlitba srdcem znamená zůstat v Boží přítomnosti a dovolit, aby nás Bůh miloval. Abychom se dobře modlili a zakusili hluboké spojení duše s Bohem, musíme mít srdce „zraněné“ Jeho láskou – jinak modlitba zůstane jen povinností, cvičením zbožnosti, ale ne důvěrným spojením. Modlitba má být setkáním z lásky, ne z donucení.

Je hřích vynechat modlitbu?

Přesto často cítíme výčitku, když vynecháme ranní či večerní modlitbu. Tento „pocit hříchu“ je v jistém smyslu pozitivní – ukazuje, že máme s Bohem vztah. Hřích totiž není jen porušení pravidel, ale především narušení osobního vztahu, nevěrnost vůči Bohu. Z toho plyne, že modlitba se nemůže stát jen povinností, ale musí zůstat časem, kdy vstupujeme do Boží přítomnosti a necháváme se Jím proměňovat. Pokud se pravidelně nemodlíme, stává se to hříchem proto, že dáváme přednost jiným věcem nebo lidem před Bohem – a tím náš vztah s Ním

nerozvíjíme, dokonce jej ohrožujeme. A tak, jako každý jiný hřích, i tento je třeba vyznat při svaté zpovědi.

Jak pokazit dítě deseti tahy

Dostí bylo moudrých rad, jak z dítěte vychovat úžasného člověka. Přijměte nyní rady, jak dítě pokazit. Inspiraci bereme ze stejnojmenné knihy Antonia Mazziho.

Jak odzbrojit dominantní televizi

1. Přemístěte obrazovku na méně královské místo: když bude méně dostupná, stane se méně přitažlivou.
2. Schovejte dálkový ovladač.
3. Odstraňte televizi z dětského pokoje.
4. Během stolování mějte televizi vypnutou.
5. Určete hranice sledování televize, ale v pozitivním smyslu. Neříkejte: „Nesmíš se dívat na televizi!“, ale: „Vypneme ji, abychom mohli...“.
6. Nedopusťte, aby se televize stala vaším au-pair. Zapojte děti do domácích prací.
7. Vyhlaste některé dny v týdnu za „TV Free Day“, tedy den bez televize.
8. Nedělejte si starosti, když vám dítě řekne, že se nudí.
9. Nedopusťte, aby televize zabrala místo důležitějším věcem: rozhovorům, hram, čtení.

10. Pokud máte doma tři televize, jednu darujte do domova důchodců.

Naučte se ovládat počítač

Drazí rodiče, budete překvapeni, stejně jako já jsem překvapen, protože další dívka padla do pastí jedné z mnoha oblud informatiky. Bohužel jde o důvěrně známou obludu: přítel přes internet.

Všichni nadáváme na web, děsíme se kvůli mnoha nesmyslným vraždám, zapalujeme svíčky Otcí Piovi. Jako vždy bych chtěl být k vám otevřený a říct vám, co si myslím. Méně se strachujte a více se probudte. Téměř polovina italských dětí má ve svém pokoji počítač. Darovali jste jim ho vy, nebo strýc, nebo přátelé. Dříve než pustíte dovnitř některé věci, měli byste je poznat. Méně času stravte leštěním podlahy a blouděním po hypermarketech, kde si tak jako tak nakládáte do vozíků nesmysly.

Starejte se a všimněte si, i když opatrně – jak to určitě umíte, když chcete – co dělají vaše děti, když celé hodiny klikají na počítači. Buďte méně naivní a méně povrchní. Jen zřídka hrají na PC „solitéra“, protože je to stejně rychle přestane bavit. Zvědavost dospívajícího se stává nezadržitelným dobrodružstvím, zvláště když ucítí tajemné a riskantní objevy.

V této „okouzující bedničce“ bohužel najdete všechno, ba ještě víc. Mladí občas chybují ne proto, že jsou zlí nebo divní, ale proto, že jejich touha objevovat je silnější než jakékoli pravidlo či předpis. Včera jste jako rodiče učili své dcery žehlit, vyšívat, zavařovat, syny zase zatloukat hřebíky, sázet salát, měnit žárovky, nastavovat pastí na myši. Proboha, nezanedbávejme ani tyto užitečné dovednosti! Ale v dnešní době se snažte nejprve pochopit, jakému nebezpečí se vystavujete, když svým dětem kupujete některé „hračky“.

Jestliže před používáním auta nebo motorky musíte získat řidičský průkaz, pak i před koupí počítače si obzarejte jakési „řidičské oprávnění“. Je to vaše povinnost!

Zařid'te dětský pokoj takto

Nemám rád dětské pokoje. Velmi bych si přál, abychom se vrátili k jedné velké místnosti, kde je místo pro všechno a zejména pro děti až do puberty. K místnosti, kde nejsou stěny, kde postele jsou kousek nad podlahou a kde se děti mohou uložit, aniž by musely přelézat postelové katedrály a přikrývat se těžkými peřinami, které nejsou jejich přirozenou výbavou.

Krásné pyžamo, tlumené barvy, světýlka na každém místě jako v pohádkové zahradě a nádherná hudba v pozadí, třeba Mozartova, která uspává malé i velké. Už vidím, jak na mě někteří rodiče vytřešťují oči a kříví ústa.

Nemluvte mi o soukromí, protože když se rodiče chtějí milovat, najdou si na to 500 způsobů a 500 míst.

A i kdyby děti viděly něžné milostné objetí svých rodičů, nebyl by to konec světa. Je mi smutno z našich krásných domů, prázdných přes den, protože všichni členové rodiny jsou z různých důvodů pryč, a mrtvých v noci, protože každý je zavřený ve svém pokoji a dělá si svoje.

9. Zisk ze hry – Osobní projekt

Pan Brudziński se mezi rodiči vyjádřil takto:

„S dětmi, o které se rodiče nestarají, mívají často starosti dějiny.“

„Jaká pravda,“ zvolala jedna z přítomných dam a dodala: „Nemůžeme vychovávat bez disciplíny a disciplinovaní se nestaneme bez výchovy.“

„No jo, pořádek a disciplína musí být i na smetišti,“ zakončil filozoficky debatu další řečník.“

Všimli jste si? **Jen „lidské mládě“ má tak dlouhé dětství.** Ostatní živočichové jsou samostatní mnohem dříve. Některé druhy jsou už po pár dnech nebo týdnech schopné rozmnožování. Dětství dává lidem Bůh, aby se připravili na dospělost. Dítě skrze hru vstupuje do života dospělých. Hra má pro něj stejný význam, jako má pro dospělého vzdělání, práce, koníčky. Vytváří dítěti vlastní svět, v němž rozvíjí své představy a touhy. Hrou můžeme odhalit jeho city, psychickou úroveň i volní schopnosti. Je to brána do duše.

Co se dá vyčíst z tváře a hry dítěte?

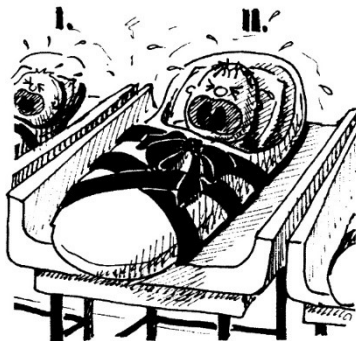
Přijde matka s dcerou k lékaři:

„Pane doktore, nepodíval byste se na dcerku, proč má tak vytřeštěné oči?“

Po prohlídce lékař konstatuje: „Povolte jí gumičku ve vlasech.“

Don Bosco říkal, že z toho, jak si dítě hraje, se dá o něm hodně vyčíst. Zkusme se chytit této skvělé myšlenky. **Moderní věda skutečně potvrzuje, že volná hra odráží vnitřní stav dítěte:**

- ▶ **Od tří měsíců** – dítě rádo opakuje pohyby a hraje si s nejbližšími předměty. Kontakt s okolím a dospělými v něm vytváří základy pohybové koordinace.
- ▶ **Po roce** – dítě se zájmem zkoumá svět kolem sebe. Všechno hrabe k sobě... V nebezpečí se vrací do bezpečí, do pevnosti – k matce.
- ▶ **Po roce a půl** – dítě už umí předstírat pocity a kvůli dosažení cíle dělá finty.
- ▶ **Kolem dvou let** – zacházení s hračkami se mění ve skutečnou hru.
- ▶ **Od tří let** – hra se stává významnou společenskou činností. Otevírá nové perspektivy bytí, buduje vztah k okolí a hodnotám.

A co potom?

Život postupuje skrze nové zkušenosti, krok za krokem.

*„Nikdy se nedá poznat, jak hluboká je louže, dokud do ní nevstoupíme.“
(anonym)*

S přibývajícimi roky dítě stále více napodobuje konkrétní činnosti dospělých a doprovází je odposlouchanými frázemi. **Ale člověka nelze popsat úplně** – jsou v něm ukryté myšlenky, svoboda, touhy, vášně... „Podle ovoce ho poznáte!“ Sledujte, jestli je dítě klidné nebo napjaté. Dokáže vydržet u jedné činnosti, nebo je jeho hra chaotická? Bere hračky bez výběru? Používá je k fyzickému vybíjení, bouchá a hází jimi? **Starší mladí lidé** se do hry zapojují hůře, ale pak z ní mají mnohem větší užitek.

Dejme si dohromady postřehy k výchově

Jožka dostal kolo. Otec ho pozoruje z okna a syn mu hrdě volá:

„Hele, táto, jedu bez rukou!“

Udělá otočku a po chvíli křičí:

„Hele, táto, jedu i bez nohou!“ *A pak:*

„Hele, tati, i bez zubů!“

Chcete-li ze hry dítěte něco vyčíst, musíte být nejdřív sami v klidu. Pak sledujte, zda je dítě ve hře:

- samotář, nebo má rádo společnost?
- ohleduplné a zodpovědné, nebo hrubé?
- vůdčí typ, nebo mu vyhovuje být stranou?
- schopné soustředění, nebo je roztěkané a neklidné?
- s paměťovými a motorickými schopnostmi, nebo mimo realitu?
- schopné spolupráce a komunikace, nebo uzavřený individualista?
- s prostorovou představivostí, nebo ztracené jako Alenka v říši divů?

Chování v netypických situacích

Hlas v telefonu byl uklidňující:

„Nechali jste se vzbudit v šest ráno?“ – „Ano.“

„Tak šup, šup... už je devět.“

Co se probouzí při hře? Hra člověka posune do nové reality. Sledujte, jak se s ní dítě vyrovná. Jak zvládá zábavu, sebekontrolu, smysl pro pravidla, disciplínu, ztišení, dramatičnost, tvořivost, radost, napětí, obavu, laskavost, touhy,

sebevědomí, rychlé reakce, trpělivost, pružnost, rozhodnost, předvídavost, soucit v týmu, sociální vztahy, uvědomění vlastních limitů. Je to pestré jako pávův ocas. **Ale po reálném vyhodnocení se můžeme na malého přítele usmát a říct: „Víme, jak ti pomoci.“**

Zaměřeno na vůli: Dokáže to?

Říká se s humorem, že šetrný člověk nikdy nedá do čistírny župan, aniž by do každé kapsy neschoval aspoň jednu špinavou ponožku. Jak vaši blízcí vnímají život? Umějí si poradit? Jaké myšlenky a touhy je naplňují?

„Dokážu to?“ – to je jedna ze základních otázek, která člověka provází od dětství až po smrt. Za kladnou odpověď se skrývá nasazení intelektu i vůle. To je třeba při výchově podněcovat! **Po zvládnutí překážky se posiluje identita – hluboká pravda o sobě samém.** Člověk objevuje, kým je. Hru lze využít jako prostředek k posílení vůle i změně myšlení. Abychom zůstali v realitě, je nutné spojit zážitky s přírodou a běžným životem.

AKCE – OSOBNÍ PROJEKT

V moderní době, kdy skoro všechno víme, musíme přiznat, že ve výchově jsme bezmocní. Jediná možnost, jak zkusit hranice nemožného, je pokusit se o nemožné.

(myšlenky ze setkání pedagogů)

Z předchozích zkušeností máme stavební materiál, z něhož může vzniknout nádherný plán pro výchovu dětí – i sebe sama. Zkusme si nastínit, co by měl obsahovat tento speciální **Osobní projekt**:

1. Bůh připravil pro každého člověka úkol. U dítěte ještě není jasné, o co jde. Proto se připravuje plněním každodenních povinností. Odpovězme si, jaké návyky v nich pěstovat, jak je vést v růstu víry. Duchovní růst je třeba sledovat stejně jako intelektuální, citový či volní.

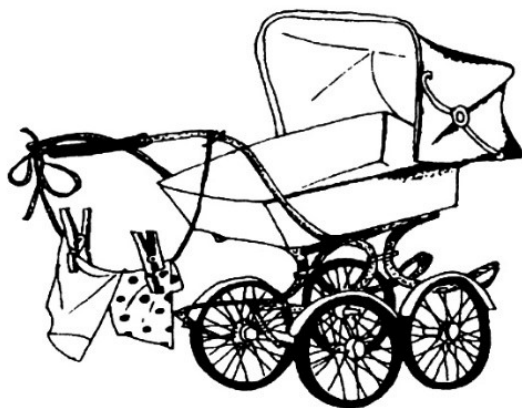
2. Hledejme pro děti krásný, velmi přitažlivý cíl. Společně sněme sen, jakých úspěchů mohou dosáhnout. Buďme realisté, ale i zdravě sebevědomí. Rozvíjejme talenty mladých lidí. Stanovme několik postupných kroků, které je třeba zvládnout. Jde hlavně o tvořivost, dobrotu, posílení vůle.

3. Motivujme se pro to. Vysvětleme jim důležitost oběti a úsilí pro dosažení cíle. Pokud je uvedeme do osobního setkání s Ježíšem, pokud ucítí, že je má rád, najdou největší motiv, proč vytrvat. Předložme jim i motivaci konečným cílem života: Jak krásné je nebe a jak se vyplatí pro něj namáhat.

4. Dejme jim důvěru, že životem nepůjdou sami. Mají po boku vás i další přátele. Kráčíme spolu! Musíme si pomáhat a máme pomáhat druhým. Dosáhneme tím toho, že děti překročí vlastní egoismus a uvidí lidi i s jejich potřebami. Citlivost na potřeby druhých je znamením vnímavosti na Boží vůli.

5. V tomto lidském růstu má své místo touha po dobrodružství, hra, zážitek... Pomáhejme si jimi. Hrou se učí vyhrávat, prohrávat, vědět o sobě víc. Ve hře odhaluje sebe – patří sobě. Proto musíme vědět, co která hra probouzí. Podávejme to namíchané jako „chutný guláš“.

6. Máte to sepsané? Pokud ne, hurá do práce! Pracujete sice zadarmo, ale na sobě a svých nejbližších! Jak krásné je, když člověk nese v sobě něco nádherného. Prostředí je pak prozářeno jeho osobností a spiritualitou. O to nám u Osobního projektu jde. Být krásným, Božím člověkem. Jinak řečeno – svatým.

V životě máme dvě nebo tři možnosti stát se hrdinou, ale každý den máme možnost nebýt zbabělcem.

(R. Bazin)

Co jsme prožili

Pouť v Újezdě

První září – to znamená pro děti konec prázdnin a začátek školního roku.

U nás v Újezdě je pouť – má svátek svatý Jiljí. Scházíme se v našem kostele ke mši svaté k oslavě našeho patrona. Připomínáme si, že se za nás v nebi přimlouvá. Chceme ho chválit písní a modlitbou.

Za slova povzbuzení děkujeme panu faráři otci Pavlovi, za hudební obohacení panu varhaníkovi a farnímu sboru.

Setkali jsme se při malém pohoštění před kostelem. Počasí přálo k pobesedování. Poutníci si mohli všimnout nového nátěru věží a ostatních klempířských prvků našeho kostela. Všem děkujeme za finanční příspěvek na provedenou opravu.

M. Pohanková

Pouť v Rojetíně

V sobotu 6. září se konala u kapličky zasvěcené narození Panny Marie v Rojetíně poutní mše svatá. Začala v 9:00, celebroval ji otec Pavel. Bohoslužbu hudebně doprovodila B. Hálová. Po mši svaté slavnost pokračovala u obecního úřadu, kde bylo připraveno občerstvení. Všem, kteří se podíleli na přípravě pouti, patří velké poděkování.

R. Mašek

Pouť v Ostrově

V sobotu 27. září, den před svátkem sv. Václava, se sešli věřící ze žďárecké farnosti (a nejen z ní) u kaple sv. Václava v Ostrově, aby oslavili svátek patrona naší země. Mši svatou sloužil otec Pavel.

Upřímné poděkování patří všem, kteří podali pomocnou ruku při přípravě slavnosti.

R. Mašek

Co to zase řeklo moje dítě?!

Průvodce slangem generace Z

Když vám dítě napíše IDK, myslí tím I don't know, čili nevím. XOXO není jen haha, víte o tom? Když jim něco koupíme, udělají slavnostní UNBOXING před svými kamarády. Poznejme pojmy, zkratky, tajemnou řeč našich dětí...

Generace Z – zkráceně Gen Z – zahrnuje děti narozené přibližně mezi lety 1997 až 2012. Jsou to digitální domorodci a dnes je pro ně typický Gen Z slang, kde

jedno emoji nebo zkratka řekne víc než dlouhá rozvitá věta. Jejich jazyk se vyvíjí rychle a často vzniká přímo na internetu – kde se neustále mění trendy, výrazy a způsoby vyjadřování. Pojmy se nejčastěji učí z videí. Pro rodiče může být frustrující poslouchat rozhovor svých dětí, kterému rozumí jen částečně, nebo vůbec. Ale namísto toho, abychom jejich současný slang zlehčovali nebo kritizovali, zkusme jej pochopit.

Neuražme se hned

Slang lze rozdělit podle emočního zabarvení – některé výrazy jsou pochvalné, jiné kritické a některé jen popisné. Proto je důležité rozpoznat, zda slovo vyjadřuje obdiv, posměch, nebo jen neutrální komentář. Je ale třeba dodat, že některé pojmy je těžké zařadit, protože v kontextu věty mohou i ta negativní slova vyznít pozitivně. Může být obtížné rozlišit, kdy jde o ironii, hru, nebo upřímný projev. Některá slova nemají doslovný význam, ale nesou „pocit“. Když dítě řekne „on byl fakt sus“ (podezřelý), nemusí to znamenat, že jde o něco vážného – možná jen, že mu bylo něco divné.

Pozitivní výrazy (obdiv, uznání)

Slay – něco zvládnout dokonale, sebevědomě. „Ta prezentace? Totální slay.“

Rizz – charisma, schopnost někoho okouzlit. „On má brutální rizz, holky z něj nemůžou spustit oči.“

Drip – stylový outfit nebo doplněk. „Ta bunda má neskutečný drip.“

Based – někdo má vlastní názor a stojí si za ním. „To, že se nebojí říct pravdu, je fakt based.“

Glow up – pozitivní proměna, nejčastěji vzhledu. „Od té doby, co ho naposledy viděla, měl neskutečný glow up.“

Negativní výrazy (kritika, ostuda, podezření)

Sus – podezřelý, něco nesedí. „Ten kluk je trochu sus.“

Cringe – trapné, nepřiměřené, nekomfortní. „Tohle video bylo extrémně cringe.“

L – „loss“ = prohra, selhání. „Zapomněl jsi text? Totální L.“

Ratio – internetová ostuda – když reakce dostane víc negativních než pozitivních odpovědí. „Zkoušel být vtipný, ale dostal ratio.“

NPC – „nehratelná postava“, někdo nudný, bez vlastního názoru. „Ten učitel je takový NPC, pořád to samé dokola.“

Ohio – ironické označení něčeho úplně divného, šíleného nebo absurdního. Pochází z meme kultury (Only in Ohio). „Co se tam stalo? Úplně Ohio vibes.“

Delulu – zkratka pro delusional (bludný, mimo realitu), označuje někoho, kdo žije ve své představě, často vtipně nebo romanticky. „Myslíš si, že si tě tvůj crush všimne? Ty jsi fakt delulu.“

Skibidi – odkaz na virální trend z TikToku (Skibidi Toilet), často jen jako zvolání nebo vtipná reference. Nemá přesný význam, ale značí něco bizarního, hloupého nebo trendového. „Tohle video je úplně skibidi.“

Neutrální výrazy (popis situace)

IRL – In Real Life, tedy „v reálném životě“. „Chci se s ním potkat IRL.“

Ghostnout – přestat komunikovat bez vysvětlení. „Po týdnu psaní mě úplně ghostla.“

Flexit – chlubit se, předvádět se. „Zase flexi s novými botami.“

Vibe – nálada, atmosféra. „Ta hudba má dobrý vibe.“

Main character – chovat se jako „hlavní postava“, výrazně, dominantně. „Na té párty byla jako main character.“

Jak se v jejich komunikaci neztratit?

1. Ptejte se bez posměchu

Když neznáme výraz, zeptejte se. Upřímně, zvědavě, ne jako policajt. Nenaznačujme, že je to hloupé.

„Co znamená, že někdo má drip?“ „Co je rizz? To jsem ještě neslyšel.“

Zajímejte se o to, co sledují. Nehodnoťme hned. Místo toho se ptejte: „Proč tě ten TikToker baví?“ „Kvůli čemu sis vybral tenhle seriál?“

2. Nepoužívejme slang uměle, může to být fiasko

Důležité je snažit se rozumět našim dětem, ne je napodobovat a používat jejich řeč. Můžeme je někdy překvapit nějakým slovíčkem, ale můžeme se od nich dočkat i posměchu.

3. Učme se

Není vaší povinností naučit se celý slovník Gen Z. Ale pokud chcete mít přehled a zjistit význam slov a zkratk, které děti používají doma či ve škole, zveme vás na stránku digitalnirodicia.sk/slovník, kde už teď vysvětlujeme více než 300 slov a pravidelně doplňujeme nové pojmy. Ať vám slovník dobře poslouží.

(podle Slovo +)

Věděli jste?

Betonová stavba je prvním domem v Česku, který vznikl v továrně pomocí 3D tisku. Během pár dní ho postavil robot, a to postupným nanášením vrstev betonové směsi. Autorem je sochař Michal Trpák ze studia Scoolpt. Umělecké dílo Prvok, ve kterém se dá bydlet, je na prodej za 9,99 milionu korun.

(podle KN)

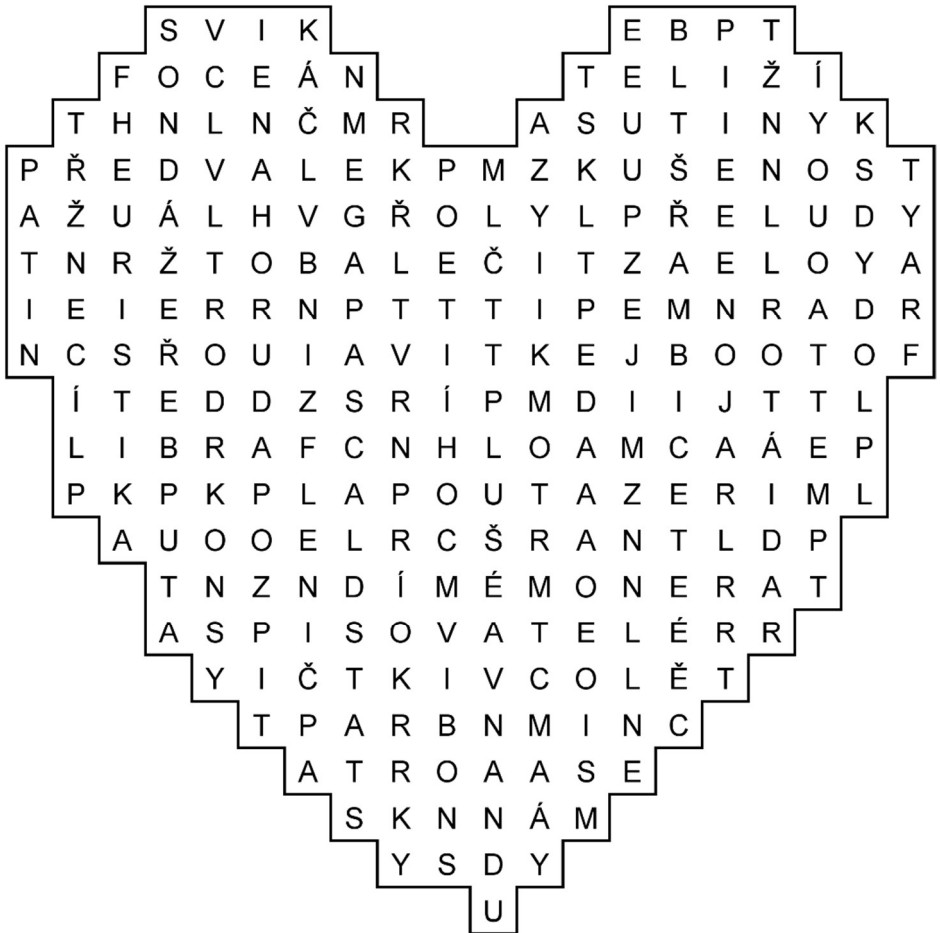
Narodila se kolem roku 1300 v Maurs v departementu Cantal ve Francii. Měla tři bratry a šest sester, z nichž si tři zvolili řeholní povolání. Ona ve čtrnácti

letech odešla do kláštera 2. řádu sv. Jana Jeruzalémského (zvaného též Řád maltských rytířů) ve Beaulieu, založeného r. 1240, a to i přesto, že ji rodiče chtěli provdat. V klášteře, zejména zpočátku, prožívala mnoho těžkostí. Jsou připomínány její deprese, od některých sester se jí dostávalo posměšků a útočila na ni pokušení. Ďábel k nim využil i Božího slova vyřčeného v ráji: "Plodte a množte se." Snažil se bojovat proti její čistotě a zneklidňovat ji. Proto začala velmi často chodit ke zpovědi a denně se posilovala účastí na mši svaté.

Volba právě této řehole zavazovala zejména k péči o chudé a nemocné ve špitále připojeném ke klášteru. Zde se snažila podávat svědectví Kristovy lásky skutečně věrným životním příkladem. Byla omilostněna mimořádnými dary levitace, stigmaty a prorokování. Při jedné extázi o svátku všech svatých, přestala na tři týdny požívat tělesnou stravu. Za meditace k Duchu Svatému se povznesla nad zem i tělesně a zůstala nad ní v přítomnosti svědků. Byly vidět i probodené ruce. Velmi živě meditovala umučení Krista. Přesto, jak se vyskytuje v podobných případech, byla různě podezírána ze strany matky představené. Po smrti u jejího hrobu docházelo k zázrakům na její přímluvu a údajně za necelých 13 let, 11. 6. došlo k vyzdvižení jejích ostatků.

PATRONKA: opuštěných, konvertitů, svobodných laiků a obětí zrady; vyzývána při ohrožení bouřkou

adept; ambice; aorta; attempt; binoda; clona; činel; dásně; diplomate; dolet; dřina; farmacie; fotoobjektiv; heuristika; hranol; kmotr; kolemjdoucí; koncentrátor; libra; lordi; maniodeprese; megapascal; motel; nahoru; nandu; nítit; obaleči; oceán; omamy; patin; pista; pitaval; plíce; plody; pluky; poeti; pouta; pozitrony; předvalek; přeludy; radiátor; rajon; rantl; renomé; rover; snobi; sondáže; spisovatelé; sutiny; šmelc; teátr; tělocvik; titul; ukazatel; večerět; vlčák; ysaty; zkušenost; zmije; zření; ženci; žilet

CESTA LÁSKY

MODLITBA

Dnes tě zveme přemýšlet nad dalšími Ježíšovými slovy.
Týkají se modlitby.

Zakroužkuj, co si představíš, když se řekne modlitba:

setkání

Otče náš

rozhovor

růženec

oslava Boha

nuda

zpěv

babička

naslouchání Božímu hlasu

děkování Bohu

prosby Bohu

světci

kostel

Jiné.....

I Pán Ježíš se modlil. Někdy odešel na místo, kde mohl být sám a v tichu si povídal se svým Otcem. Lidé kolem něj si všimli, že se modlívá jinak, jak bylo v těch dobách mezi Židy zvykem. Ptali se ho: **Jak se máme modlit?** Vícekrát jim na tuto otázku odpověděl a naučil je modlitbu **Otče náš**.

Pán Ježíš chtěl, aby lidé prosili Boha o všechno, co potřebují. Proto jim jednou řekl:
„Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám!“ (Mt 7, 7)

Bůh slyší každou naši prosbu. Chce nám dát vše, co potřebujeme. Někdy hned cítíme jeho pomoc a posilu. Jindy na naše prosby odpovídá zvláštním způsobem, kterému nemusíme rozumět. Často nám dá něco úplně jiné, než to, o co jsme prosili, a tím nás umí pořádně překvapit.

Občas se nám však zdá, že Bůh nám neodpovídá. Co máme tehdy dělat?

Podtrhni, nebo napiš, co si myslíš.

- Přestanu se modlit, nemá to smysl.
- Bůh mě miluje, proto mu důvěřuji a stále ho prosím.
- Bůh na mě zapomněl, nebudu ho o nic prosit.
- Snažím se naslouchat, co mi Bůh říká k mé prospěbě.
- Jiné.....

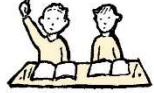

Vždy a všude je čas

na krátkou modlitbu – je to jako SMS-ka Bohu: když vstáváš,

když snídáš,
když jdeš po ulici,
když cestuješ
autobusem,
když sedíš
ve škole,

když si hraješ s kamarády,
když pomáháš rodičům,
když jdeš spát...

Co napišeš Bohu do SMS-ky?

I nám se stává, že nás někdo o něco prosí.

Přemýšlej a napiš, co uděláš v těchto situacích:

Konečně jsi tady!

Ty máš ale super lego! Můžu si přijít zahrát?

Přemýšlej, co by v těchto situacích udělal Ježíš?

Knižní okénko

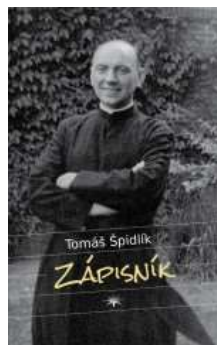

Tomáš Špidlík

Zápisník

Jde o jedinečný dokument. Po Špidlíkově smrti se našly jeho kusé osobní poznámky, které nebyly nikdy publikovány. Jejich hodnotu považují ti, kteří pracují s kardinálovým dědictvím, za natolik podnětnou, že jsme se rozhodli text zpřístupnit. Jde o věrný přepis jeho ručních zápisků. Postřehy zahrnují období maturanta, předválečnou dobu, dny jeho působení v koleji Nepomucena, ale také okamžiky koncilu. Zápisky končí rokem 1969.

Vydalo nakladatelství Refugium
cena 220,- Kč

P. Manuel Sousa Pereira

Naše Paní Dobrého pořízení a nověna

Kniha stručnou formou vypráví pozoruhodný příběh zjevení Panny Marie Dobrého pořízení, která se odehrála mezi lety 1599–1635 v ekvádorském Quitu. Panna Maria se zde v klášteře Neposkvrněného početí zjevila matce Marianě de Jesús Torres a přesně předpověděla celou řadu událostí týkajících se nejen Ekvádoru, ale i celého světa a podrobně popsala zlo naší doby. Zároveň matce Marianě sdělila, že tato vidění se stanou dobře známá až od 20. století, a požádala ji, aby svými modlitbami a pokáním pomohla duším té doby, v níž dojde k obrovskému úpadku víry.

Vydalo nakladatelství Christianitas
cena 160,- Kč

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Biblické hodiny

Pokračování setkávání s názvem *Od Genesis po Ježíše*. Setkání pokračují ve středu 1. a 22. října po mši svaté v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

Pout' v Moraveckých Pavlovicích

Poutní mše sv. 11. října v 16:00 hod.

Hody v Olší

Hodová mše svatá 12. října v 8:00 hod.

Příprava na 1. sv. přijímání

Setkání pro rodiče a děti, které by měly přistoupit k 1. sv. přijímání v tomto školním roce bude 19. října v 16:00 v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

Farní vrabec

Tradiční Farní vrabec na farním dvoře v Dolních Loučkách 28. října od 9:00 hod.

Změna vyhrazena

Něco na závěr...

Potká farář Aničku a ptá se jí: „Tak co, Aničko, jak se máš?“

„Celkem dobře, pane faráři.“ odvětlí Anička.

„A manžela už máš?“

„Ano, mám.“

„A co děti, máte?“

„No, to je to, co nás trápí, pane faráři. Nějak nám to nejde.“

„Tak se netrap, já jedu zítra do Vatikánu a zapálím tam za vás svíčku a pomodlím se za vás.“

Po pěti letech se znovu setkají a farář vidí Aničku obklopenou dětmi. „Tak koukám, že vám Pán Bůh požehnal. A kolik tý drobotiny máte?“

„Celkem 10. Dvakrát trojčátka, jednou dvojčátka a pak ještě dvě.“

„A kde máš manžela?“

„Ten jel do Vatikánu sfouknout tu blbou svíčku!“

Jeden kněz navštívil druhého, když se zrovna modlil breviář, a překvapeně mu říká: „Ty se modlíš breviář a při tom kouříš?“

„No ano, ale já to mám povoleno od biskupa,“ odpovídá tázaný.

Zakrátko ho navštíví znovu a říká mu: „Tak já jsem se ptal biskupa a ten mi to nepovolil.“

„A jak ses ptal?“

„Jestli smím kouřit, když se modlím breviář, a biskup mi odpověděl, že by to bylo neuctivé.“

„Tak to ses zeptal špatně. Já jsem se zeptal, jestli se smím modlit, když kouřím, a biskup mi řekl, že ano, že dobře využíji čas.“

Papež vytkl Erazimu Roterdamskému, že nedodrжуje půst.

Ten se obhajoval: „Svatosti, moje duše je dobrá katolička, ale žaludek luterán.“

Bydlí vedle sebe rabín a farář. Farář se rozhodne, v rámci urovnávání mezicírkevních vztahů poskytnout rabínovi nějakou milou službu. Všimne si, že má špinavé auto, tak dojde domů pro kbelík, vodu... polije, umyje...

Druhý den ráno vidí rabína, jak mu okolo auta chodí s nožíkem a řeže do laku.

„Co to proboha, sousede, děláte s mým autem?“ vykřikne.

„Vy jste mě ho včera pokřtil, tak já vám ho teď obřezal...“